

Na trati Znojmo- Rychnov nad Kněžnou – Liberec

Malé vzpomínání

(Anna Velanová, Brno)

V létě roku 1987 jsem poprvé přijela na týdenní kurz pro učitele hudební výchovy do Znojma. Doporučení jsme tehdy my, co jsme se chystali učit rozšířenou hudební výchovu podle experimentálních osnov MŠMT, dostali od profesora Ladislava Daniela. Slíbil, že tam s námi podrobně probere metodiku takto nově postaveného učebního plánu HV a já jsem po návštěvě hodin HV na ZŠ Nám. Svornosti v Olomouci chtěla také takovou hudebku dělat. Bylo to pro mě tenkrát něco neuvěřitelného, co ty děti uměly, jak zpívaly, moc se mi to tam líbilo.

Týden ve Znojmě doslova převrátil můj doposud poklidný učitelský život vzhůru nohama. Nejen že pan prof. Daniel vrchovatě splnil, co slíbil (a potom ještě mnohokrát), ale seznámení s Petrem Jistelem, Pavlem Jurkovičem, paní Viskupovou, prof. Jirkou Holubcem, profesorem Říhou, Františkem Gaussem a dalšími lektory dopoledne a večery s Jadou Číhalem, Přemkem Kočím, Honzou Prchalem, Věrou Šnapkovou atd..... Nevím, jak dlouho mi trvalo, než mi došlo, že jsem nastoupila do vlaku, ze kterého jsem už nikdy nechtěla vystoupit. Bylo mi 30 a já jsem věděla, že moje učitelování už vždycky ponese v erbu hudební výchovu. Tenkrát jsem jela domů ohromená a zaskočená tím, co všechno neumím.

Do Znojma jsme se potom už sjížděli ze všech koutů republiky pravidelně, za inspirací, za kamarády a hlavně za neopakovatelnou atmosférou toho týdne, kterou jsem milovala. Nikdy mi nevadilo, když lektorů část svých seminářů opakovali i další rok, protože se to všechno najednou „nedalo pobrat“ a něco jsem za rok zapoměla.

Přišly Rychnovy, do vlaku přistupovali noví kamarádi a už tam taky zůstávali. Rychnov byl neopakovatelný domácí atmosférou malebného městečka. Pár hospůdek dávalo jistotu, že vždycky najdeš partu lidí, kteří k tobě patří a máš si s nimi stále co říct. Co nápadů přišlo na svět při vínečku nebo pivu, co návštěv a sborových výměn se domluvilo, co seminářů v různých městech se naplánovalo a stále se pracovalo, hrálo a zpívalo. Večírky na Studánce, dobrá nálada, jeden dopolední seminář lepší než druhý. Vybrat si mohl opravdu každý podle své potřeby a zaměření... A v roce 2000 přišla zpráva z nejsmutnějších. Petr Jistel si s námi už na tomto světě nezaspívá. Moc smutná, moc poctěná a s velkou pokorou a trémou jsem přijala nabídku prof. Jarouška Herdena, abych lektorovala v tom roce Petrovo téma – elementární hrátky s hudbou.

A šel čas, Rychnovské letní školy hudební výchovy se staly, bohužel, také minulostí a náš vlak dojel do Liberce. Jsem šťastná, že je tu mnoho obětavých lidí, kteří tu naši mašinku nenechali odstavit na vedlejší kolej, že je o naše letní školy hudební výchovy stále větší zájem, že se mám celý rok zase na co těšit. Věřím tomu, že ti všichni, které jsem jmenovala i nejmenovala, kamarádi, frekventanti a studenti - přenášejí do svých škol svým dětem vše dobré, co nám letní školy dávají a že by bez nich nebyla hudební výchova u nás zdaleka taková, jaká je. Byla-li by vůbec nějaká - jak napsal Honza Prchal.

Anička Velanová